Staatsinstitut =

Znanje Istine o Nečem

Filip Vukovinski

Published on: Dec 18, 2021

License: [Creative Commons Attribution 4.0 International License \(CC-BY 4.0\)](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/)

Istina o nečem je povijesno postojana, ona postoji o nekoj stvari - istina je svrsishodna, a oko čega već, pogotovo ako se o tome radi stvar, onda i oko te stvari, navodno, uistinu, umjesna je i umjetna, stvorena, živa i živežna, istina, o naravnim plodovima nečeg uz trud ili po svojstvima čeg pojedinač, ali i uz spomen vanjskih aspekata nečeg, jamačna i pojmljiva, istobitna oko nečeg, u svojim misaonim, verbalnim i inim pojavnostima, čvrsta, unazspred, dostojna govorenja, dostojna činjenja ako.

Stvarno, međ istinom nađemo plod rada nad znanjem i nad svim radnjama nad znanjem nađemo samo istinu među stvarima od vrijednosti koje tamo nađemo, a koje su vrijedne govorenja, ili koje su vrijedne činjenja ako. Postoji tako uz istinu i činjenična tangenta, a gdje je i istina činjenična, ali nije sama sebi tangenta, već se priča o stvarima oko koje bi pojedina tako bila samo istina, a druge bi onda tako bile samo nanizane, spomenute ili izračunate, fakte i remanenti poimanja ili razmatranja u slučaju navodnosti, slijed takav filozofskog računa, znanstvenog navoda ili narodne doxe. Naravno, pod poimanjem je svih rezova i svih zbiljnosti, i zbiljnih praksi upravo, navodno, jedna i jedinstvena, navodno znata i očita, jedna takva istina - praksa svih vjekova ili vječna praksa? Čovjekova žed, to je istina!

Uistinu, stabilan je čovjek i njegov red nad svim ljudskim razmatranjima i tu nema istine o drugim stvarima već. Istina je tako, geometrijska i refraktorna, ona se savija i plodi dalje, nepucajući, istina je tako i informatička, ona ima informatički karakter, ili profil, ali to je isto tako samo vid razmatranja ili kvaliteta - fakta ili remanent istine o drugoj stvari razmatranja, a koje su dovedene u takav položaj - položaj razmatranja o istinama o dvama stvarima. Istina je tako i potvrdnog karaktera, iz nje shodi i dalje se izvodi ljudski slijed promišljanja stvari, unatoč i okomito istina o stvarima stoji, kao kakav normalni vektor. Ona je zapisljiva: teško, provjerljiva: lako - mnoga razmatranja su shodila prije istine.

Istina nije krajnji cilj, ali može tako nastati, i tako nastaje, kao trag ljudske volje, snova ili radosti. Usmjerna, uspravna, ona je okost svog prirodnog znanja i znanja o prirodi, a ka njoj težimo, a to je tako i prirodno - zar nebi čovjek bio veći već da je veći već? Istina plodi, ne radi sebe, ne od sebe, već kao rezultat truda - jadan li je čovjek i njegova ravna zemlja bez ploda, bez truda ili usjeva, bez znanja o istini okretanja sunca ili nagnutosti ravni pod sunčevim razmatranjem oko opne plavog sjaja.

Posljedična je istina i sveuprihodiva, u pokretu je ona dok je čovjek u pokretu, a nije joj ni kraj čovjeka kraj. Ona i ako je bila, može ponovno biti - u vidu smisla razmatranja o

stvarima, pa kad bi se tako iste stvari dvaput razmatrale, razmotrile bi se dvaput. Uistinu, vječan je sjaj vremenski.

Istina je kategorija stvari i kategorija za sebe. Postoje također i istinite stvari a koje govore o kakvim drugim istinama o trećim stvarima, a same po sebi su istinite u tome što postoje - istina je tako svega broj - ona je univerzalni apsurd u doslovnom smislu tih riječi. Što od istine polazi u biločem se nađe, sudeć po svojim svojstvima, a što je realno o toj stvari - stvari predmeta razmatranja.

Nad naukama o istinama o stvarima vode se knjige, što se i bilježi. Treba čitati ili slušati. Misлити! Oko istine, često se vode polemike ili sporovi, poglavito, ponovno, oko neke stvari - ili kako je bila, ili kako bi bolje trebala biti. Analitička je to mora svih moždanih razmjera, pravda - poštenje krivice, ante mundi i dobre namjere. U činjenici mnoštva društva ona je ideal.

U sukobu je interesa tako neka istina o jednoj stvari, recimo sa nekim drugim istinama o toj istoj stvari, a u vidu drugačijeg, drugog ili čak, tuđeg poimanja ili razmatranja te iste stvari. Istina je onda mozgu "opipljiva" pojava prilikom razmatranja o istim stvarima. Shodno i pošteno - to su maksimi, a istinozbor je krivac. Treba dakle istinu kad i omotati pa da se preuzme odgovornost i napravi posao. Uistinu, i istina je kriva za ljudske grehote - no bivši takva da često nema tijelo, objektivno, dostupno analizi ona je rijetko osuđivana.